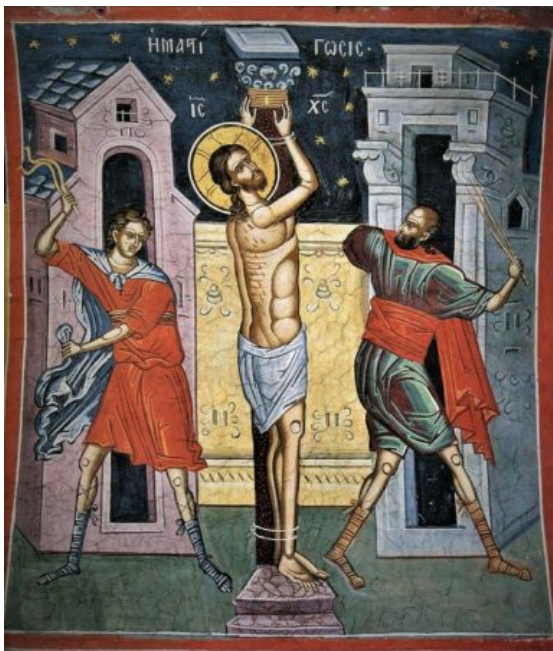

Ισοδύναμες αμαρτίες

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Τα Άγια Πάθη. Η Μαστίγωσις.

Οι Δάδες (το σημερινό Κίτιο) ήταν εμπορικός σταθμός της Κύπρου. Εκεί κοντά βρισκόταν η μονή του Φιλοξένου.

Στο μοναστήρι αυτό ζούσε τον 6ο αιώνα ένας μοναχός, ο γέροντας Ισίδωρος, που έκλαιγε ακατάπαυστα με λυγμούς. Σ' όποιον τον πλησίαζε και τον παρηγορούσε, ώστε να χαλαρώσει λίγο το πένθος, έλεγε:

– Είμαι πολύ αμαρτωλός. Δεν υπήρξε άλλος σαν και μένα απ' τον Αδάμ μέχρι σήμερα. Και μη νομίζετε πως υπερβάλλω. Δεν βρήκα πουθενά σε άνθρωπο αμαρτία σαν αυτή που έκανα εγώ.

Κι υστέρα διηγόταν την ιστορία του:

- Όταν ήμουνα στον κόσμο, είχα γυναίκα χριστιανή και θεοφοβούμενη, ενώ εγώ άνηκα στην αίρεση του Σεβήρου. Μια μέρα έμαθα πως η γυναίκα μου πήγε να μεταλάβει στη γειτονική εκκλησία. Έτρεξα να την εμποδίσω, αλλά τη βρήκα να έχει κοινωνήσει και να επιστρέφει στο σπίτι. Αμέσως την έπιασα απ' το λαιμό και την έκανα να ξεράσει την άγια μερίδα, την οποία πήρα και πέταξα έξω από το παράθυρο, κάτω στο βούρκο. Βλέπω τότε ένα περιστέρι να κατεβαίνει και να παίρνει τη θεία Κοινωνία. Μετά από δύο μέρες παρουσιάζεται μπροστά μου ένας αράπης ντυμένος με κουρέλια, και μου λέει:

- Εγώ κι εσύ καταδικαστήκαμε στην ίδια τιμωρία.

- Ποιός είσαι συ; τον ρωτάω.

- Εγώ, μου απαντάει, είμ' εκείνος που ράπισε στο σαγόνι τον Κύριό μας Ιησού Χριστό τον καιρό του πάθους Του.

Κι αμέσως έγινε άφαντος.

Για τούτο λοιπόν, κατέληξε ο μοναχός, δεν μπορώ να σταματήσω το θρήνο.

Από το βιβλίο του Παντελή Β. Πάσχου, "Νέον Μητερικόν" των εκδόσεων Ακρίτας.